

วิวัฒนาการของระบบการแก้ไขฟื้นฟู

ตามอุดมการณ์ของกิจการราชทัณฑ์ในปัจจุบัน ซึ่งยึดถือเอาแนวความคิดของระบบการแก้ไขผู้กระทำผิด (correctional systems) ตามแนวความคิดนี้ การลงโทษจำคุก นอกจากจะเป็นการควบคุมนักโทษมิให้หลบหนีแล้ว ยังมีการนำเอาโครงการต่าง ๆ ในระบบการแก้ไขมาใช้ เช่น การให้การศึกษาวิชาสามัญ อบรมศีลธรรม การสันทนาการ การส่งเคราะห์ผู้ต้องขังทั้งในระหว่างต้องโทษและหลังพ้นโทษ การฝึกวิชาชีพและงดเว้นจากการเขียนดีและทำหยาบต่าง ๆ¹ จุดประสงค์ขั้นพื้นฐานของระบบการแก้ไขผู้กระทำผิด คือ เป็นการเตรียมการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ โดยผ่านขบวนการช่วยเหลืออาชญากรในขณะต้องโทษ ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติในเบื้องต้น เช่น การควบคุมผู้กระทำผิด การแก้ไขผู้กระทำผิด จะต้องมีร่วมกันทั้งรัฐบาลและการมีส่วนร่วมของสังคม² แนวความคิดในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดสมัยนี้เห็นว่าไม่ควรใช้คำว่า ลงโทษ (punishment) แต่ควรใช้คำว่า การปฏิบัติรักษา (treatment) แทน เพราะการทำให้ได้รับความยากลำบากด้วยการลงโทษไม่น่าจะทำให้คนประพฤติดีขึ้นได้ ระบบการแก้ไขเพียงแต่เน้นถึงความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวความประพฤติของบุคคลให้

¹ มอญ ชนุศิริ และ อรุณี สุวรรณบุบผา "ประชาชนกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม" วารสารราชทัณฑ์ 19 (กรกฎาคม - สิงหาคม, 2518) : 67.

² The American Correctional Association "Objectives of Correctional System," Manual of Correctional Standards, Seventh printing (Washington D.C., U.S.A 1972), p.1.

ดีขึ้นเท่านั้น โดยคำนึงถึงสภาพร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ประสบการณ์เดิมและทัศนคติของผู้ต้อง
 ชัง ตามแนวความคิดทางจิตวิทยาเห็นว่า ผู้ต้องขังไม่สามารถจะเปลี่ยนทัศนคติได้โดยการผ่าน
 การบังคับ การให้ระบบแก้ไขฟื้นฟู ผู้ต้องขังจะมีความหวังในชีวิตที่คิดว่าจะสามารถจะตั้งใจให้
 เขายอมรับชีวิตใหม่และการสร้างชีวิตใหม่¹ แต่การนำระบบการแก้ไขมาใช้ในเรือนจำ จะเกิด
 การขัดแย้งขึ้น เพราะสมัยก่อนเรือนจำ ถูกใช้ให้เป็นที่พักพิงผู้กระทำผิด ผู้ต้องขังที่เข้ามาอยู่ใน
 เรือนจำจะถูกมองว่าเป็นคนเลว การปฏิบัติของผู้ต้องขังในเรือนจำเจ้าหน้าที่ก็จะปฏิบัติต่อเขา
 อย่างรุนแรง โหดร้ายทารุณ แต่ขอเรือนจำมีวัตถุประสงค์ในการแก้ไขฟื้นฟูจะเกิดความขัดแย้งขึ้น
 ระหว่างแนวความคิดใหม่และเก่า ซึ่งอาจจะทำให้งานที่แก้ไขไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร²
 การฟื้นฟูแก้ไขจะต้องเข้าใจในตัวผู้ต้องขัง ตั้งแต่มองผู้ต้องขังว่าเป็นผู้ช่วยมากกว่าคนเลว และ
 จะปฏิบัติต่อผู้ต้องขังด้วยความเมตตา แต่ถ้าเจ้าหน้าที่ในเรือนจำไม่มีความเข้าใจเพียงพอใน
 ระบบการฟื้นฟูแก้ไขก็อาจจะทำให้การฟื้นฟูแก้ไขไม่ประสบผลสำเร็จได้ เพราะฉะนั้น การที่จะ
 ทำให้ระบบการแก้ไขฟื้นฟูในเรือนจำดำเนินไปได้ด้วยดี จะต้องการพนักงานเรือนจำที่มีคุณภาพ
 โครงการต่าง ๆ จะต้องดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพไม่ว่าจะเป็น การแยกประเภทผู้ต้องขัง
 การทำทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง การให้การศึกษา การฝึกวิชาชีพ การศาสนา การบริการทาง
 การแพทย์ และ การสหนาการต่าง ๆ เป็นต้น

¹Richard Cloward, "Social Control in Prison," in Richard A. Cloward et al., Theoretical Studies in Social Organization of the Prison, (New York : Social Science research council, March, 1960), p. 29.

²Donald R. Cressey, "Achievement of an Unstated Organizational goal : An observation on Prison," Pacific Sociological Review, 1 : 43 - 49 (Fall, 1958) pp. 44 - 45.

ประวัติของระบบการแก้ไข

ชาวยุโรปภาคเหนือในยุคเริ่มต้นของศาสนาคริสต์ มีการควบคุมอาชญากรโดยการบังคับให้อาชญากรจ่ายเงินทดแทนเจ้าทุกข์ ประมาณศตวรรษที่ 20 ในประเทศอังกฤษ พระมหากษัตริย์ได้มาบริหารงานในกระบวนการยุติธรรม การจ่ายเงินทดแทนความผิดได้กลายมาเป็นรายได้สำคัญของกษัตริย์อังกฤษ โดยทั่ว ๆ ไป การลงโทษจำคุก มีจุดประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ ทำให้เสียชื่อเสียงเสียฐานะ เพื่อทดแทนการจ่ายค่าปรับ หรือเป็นการจำกัดขอบเขตชั่วคราวก่อนส่งไปเป็นทาส การทรมานกลายมามีความสำคัญมากในการป้องกันอาชญากรรมในปี ค.ศ. 1468 และได้มีการใช้โทษประหารชีวิต หลังปี ค.ศ. 1688 การประณามและการทำให้เป็นการลงโทษอย่างหนึ่งในหลาย ๆ อย่างในยุคแรก ๆ ของการลงโทษ¹

ในยุคกลางสาธารณชนยังใช้ชีวิตแก่แค้นตอบแทนอยู่กระทำผิด เช่น คนขโมยปลาที่ตกโพงจะถูกบังคับให้สวมสร้อยคอที่ทำด้วยของเหม็น ๆ หรือการฉีกปากด้วยเหล็ก และผู้กระทำผิดอื่น ๆ เมื่อถูกจับได้จะถูกจับเอามาล่ามประจานต่อฝูงชน หรือให้ฝูงชนขว้างปากด้วยก้อนหิน² ในยุคกลางนี้ ได้มีการเปลี่ยนวัตถุประสงค์ของการลงโทษ เขาจะใช้วิธีหน่วงเหนี่ยวให้ผู้กระทำผิดให้ไม่ได้รับความสบายจนกว่าจะมีการลงโทษ หักงัดคุก เรือนเล็กขางประตู และหอคอย จะถูกใช้เป็นที่ควบคุม โดยที่ไม่ได้ตั้งใจว่าจะใช้การควบคุมเป็นการลงโทษวิธีหนึ่ง สดาที่กักขังไม่มีเครื่องทำความร้อน ไม่มีเครื่องเรือน และไม่มีการแยกเพศของผู้ต้องขัง การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเจ้าพนักงานปกครองท้องถิ่นไม่พยายามปฏิบัติไปสู่เป้าหมายของการปฏิบัติรักษา

¹George Ives, A History of Penal Method, (London : Stanley Paul, 1914), pp. 2 - 18.

²George Ives, Ibid. pp. 55 - 57.

(treatment) ต่อผู้ต้องขัง แต่ก็มีเอกชนเข้ามาดูแลในการควบคุมผู้ต้องขัง ซึ่งก็มีความพยายามเพียงเล็กน้อยในการดำเนินการนี้ไปสู่เป้าหมายของการปฏิบัตินิติรักษา¹ โดยเอกชนจะหวังผลกำไรจากการเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ต้องขังในการเข้าและออกจากที่ควบคุมมากกว่า

ในปี 1677 เชื่อกันว่า Filippo Franci ได้ตั้งแผนกแก้ไขชังในโรงเจียงเด็กกำพร้าที่ Florence² และสันตปาปา Clement ที่ 6 พบว่า โรงพยาบาลของ Saint Michael ที่กรุงโรมมีแผนกแก้ไขชังสำหรับเด็กชายเมื่อปี 1704 และสำหรับเด็กหญิงในปี 1735 John Howard เริ่มสนใจในเรื่องนี้ หลังจากกลับมาจากอังกฤษในปี 1788 เขารู้ว่า สถาบันของ St. Michael ยังไม่ใช่สถาบันแก้ไขชังอย่างสมบูรณ์ แต่เขาก็ได้นำรูปแบบของการแก้ไขชังในสถาบันนี้มาพัฒนาเรือนจำต่อไป³

ในยุคแรก ๆ ของการปฏิรูประบบเรือนจำในสหรัฐอเมริกาและยุโรปเริ่มมาจากแนวความคิดของระบบ Auburn ของเรือนจำของรัฐ New York ที่ Auburn เปิดดำเนินการเมื่อปี 1819 และระบบ Pennsylvania ที่เริ่มใช้เมื่อปี 1829 ทางเรือนจำแถวภาคตะวันออกเฉียงเหนือของ Philadelphia⁴

Monel W. Fox, The English Prison and Borstal System (London : Routledge & Kegan Paul, 1952), pp. 20 - 21.

²Fred E. Haynes, American Prison System (New York : McGraw - Hill, 1939), p.18.

³Thorsten Sellin, "The house of Correction in the Hospital of Saint Michael in Rome," Journal of Criminal law and Criminology (February 20) 1930, pp. 533 - 553.

⁴The American Correctional Association, p.10.

ระบบเรือนจำของอเมริกาได้เริ่มอย่างจริงจังโดยการบุกเบิกของ Dr. Benjamin Rush ซึ่งเขาก่อตั้งสมาคมเรือนจำที่ Philadelphia ในปี 1787 สมาคมนี้มีวัตถุประสงค์ในการต่อต้านการกระทำทารุณต่อผู้ต้องขังและหาวิธีอื่น ๆ ใหม่ ๆ มาปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง มีการย้ายผู้ต้องขังจาก Philadelphia's Walnut street Jail มาอยู่หอสถานกักขังที่ทันสมัยแห่งแรกของอเมริกาที่สมาคมเรือนจำที่ Philadelphia ก่อตั้งในปี 1829¹ ซึ่งสถานกักขังที่ทันสมัยมีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังตามแนวความคิดของระบบ Pennsylvania ระบบนี้แนวความคิดว่า การให้ผู้ต้องขังได้ออกอากาศติดต่อกันอาจจะก่อให้เกิดการถ่ายทอดอาชญากรรมซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้น ระบบ Pennsylvania จึงมีการแยกขังเดี่ยวและให้ทำงานภายในห้องขังเพื่อป้องกันการติดต่อกันของผู้ต้องขัง เวลาผู้ต้องขังออกจากห้องขังก็ไปเอาข้าวมาป้อนทุก ๆ ห้องขังจะมีที่ออกกำลังกายเล็ก ๆ อยู่ตามหลัง และอนุญาติให้ผู้ต้องขังออกกำลังกายปลูกต้นไม้ เลี้ยงสัตว์ได้ พวกสมาชิกของสมาคมจะมาเยี่ยมเยียนผู้ต้องขังอย่างสม่ำเสมอ มีการพูดคุยกันถึงการกระทำผิดของเขาและอนาคตของเขาและแจ้งข่าวคราวเกี่ยวกับครอบครัวของผู้ต้องขังให้เขาราย การสนใจในตัวผู้ต้องขังแต่ละคนและการพูดคุย เป็นสิ่งที่ระบบ Pennsylvania เน้นให้ความสนใจ² แต่แนวความคิดนี้ก็ดำเนินไปไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

¹ Elmer Hubert Johnson, "American Contributions to Prison traditions," Crime Correction and Society (Illinois : The dorsey press, Homewood, 1964), p. 335.

² Elizabeth A. Ferguson, "Correctional service for adults," Social Work An Introduction (Philadelphia and New York : Lippincott. Co., 1963) pp. 389 - 390.

เพราะมีผู้ต้องขังมากขึ้นจึงต้องมีการขังผู้ สมาชิกของสมาคมไม่สามารถรักษาการมาเยี่ยมผู้ต้องขังได้อย่างสม่ำเสมอ ผู้ต้องขังหาวิธีติดต่อกันเองมากขึ้น วิธีการทางการอุตสาหกรรมเป็นเครื่องแสดงว่าการใช้เครื่องจักรสมัยใหม่มาช่วยในการทำงานจะได้ผลผลิตที่สูงกว่าการให้ผู้ต้องขังทำงานด้วยมือในห้องขังของแต่ละแผนกการทำงานในสถานกักกันคนซึ่งมีหลายประเภท เช่น ช่างไม้ หอผ้า ช่างทำรองเท้า ช่างตัดเสื้อ เป็นต้น ผู้ต้องขังจะได้ค่าตอบแทนแต่จะถูกหักค่าธรรมเนียมในการอยู่ในสถานกักกันคน การสูบบุหรี่และค่าปรับ ถ้าผู้ต้องขังชำระบัญชีของตนไม่ลงตัวเขาจะต้องถูกตัดโทษสิทธิจนกว่าจะชำระบัญชีหมด แต่ถ้ามีเงินเหลือผู้ต้องขังจะได้รับ ในเวลาทำงานที่โรงงานห้ามการพูดคุย แต่จะอนุญาตให้ผู้ต้องขังได้พูดคุยกันเงียบ ๆ ก่อนนอน 3 ชั่วโมง และอนุญาตให้ปฏิบัติภารกิจทางศาสนาได้ในวันหยุด¹

ระบบ Auburn จะมีปรัชญาต่างออกไปจากระบบ Pennsylvania คือ ผู้ต้องขังจะถูกขังเดี่ยวในตอนกลางคืน แต่ตอนกลางวันจะถูกปล่อยให้มารวมกันในโรงงานเพื่อทำงาน ระบบนี้ยังห้ามการส่งเสียงตลอดเวลาทำงานอยู่ ระเบียบวินัยของเรือนจำเข้มงวดมาก ในยุคแรก ๆ ของระบบ Auburn ห้องขังยังคับแคบ แสงสว่างไม่เพียงพอ อากาศถ่ายเทไม่สะดวก ฯลฯ แต่มีการปรับปรุงขึ้นเรื่อย ๆ

การขังเดี่ยวเรือนจำในยุโรปมาจากระบบ Pennsylvania แต่เรือนจำส่วนใหญ่ในสหรัฐอเมริกาที่สร้างในระหว่างศตวรรษที่ 19 เลียนแบบระบบ Auburn เพราะ การทำงานรวมกันมีประสิทธิภาพและมีกำไรมากกว่างานที่ผู้ต้องขังทำคนเดียวในห้องขัง สถาปัตยกรรมเรือนจำ

¹Orlando F. Lewis, The Development of American Prison and Prison Customs, 1776 - 1845 (Albany : Prison Association of New York, 1922), pp. 26 - 28.

ในปี 1870 ยังยึดถือปรัชญาการลงโทษ มีการทรมานและบังคับให้อยู่ในระเบียบ กฎให้อยู่ในความ
 เงียบ ทักษะการลงโทษ อาศารเลวและยังไม่พอ ทองซังเล็กและไม่ถูกสุขอนามัย ทองซังมีค
 แต่ยังคงมีความพยายามขั้นต้นในการฟื้นฟูแก้ไข

ในปี 1870 เป็นระยะซึ่งเป็นยุคทองของทัณฑศาสตร์ (golden age of penology)
 ได้มีการสร้างเรือนจำ Elmira ที่ New York ซึ่งเป็นเรือนจำแห่งแรกที่มีการใช้โครงการ
 แก้ไขฟื้นฟูเป็นจุดมุ่งหมาย และมีการใช้ระบบพักการลงโทษเป็นแห่งแรกในสหรัฐอเมริกา Zebulon
 Brockway ผู้อำนวยการเรือนจำคนแรกที่ Elmira บอกว่าระบบของเขาประกอบด้วย¹
 เรือนจำ Elmira ปรับปรุงมาจากระบบ Auburn ให้อุดม เช่น เสื้อผ้า อาหาร ทองซัง
 การถ่ายเทอากาศที่ดีขึ้น และมีการใช้โครงการต่าง ๆ ของการแก้ไขฟื้นฟู เช่น การฝึกวิชาชีพ
 การสอนวิชาสามัญ การบริการห้องสมุด การสันตนาการ และการอบรมผู้ทองซังให้กลับคนเป็น
 พลเมืองก็ เป็นต้น เรือนจำที่ Elmira แบ่งผู้ทองซังเป็น 3 ระดับ ผู้ทองซังที่เข้ามาใหม่
 จะอยู่ระดับที่ 2 ต่อจากนั้น 6 เดือน ถ้าเขาปฏิบัติตัวก็จะเลื่อนมาอยู่ระดับที่ 1 และอีก 6
 เดือนต่อมา เขาจะได้รับการพักการลงโทษ ถ้าผู้ทองซังประพฤติตัวไม่ดีในระหว่างทองโทษจะถูก
 ลดไปอยู่ระดับที่ 3 ถ้าต่อมา 1 เดือนและเขาปฏิบัติตัวก็จะไ้เลื่อนมาอยู่ระดับที่ 2

¹Harry Elmer Barnes and Negley K. Teeters, "The rise
 of the Reformatory," New Horizons in Criminology, (3 ed)
 (Englewood Cliffs, N.J. :Prentice - Hall, Inc., 1959), pp.426 -
 427.

นอกจากนี้ ในปี 1870 มีการสร้างเรือนจำสำหรับผู้ต้องขังหญิงที่ Indiana และ Massachusetts มีการก่อตั้งสมาคมเรือนจำแห่งชาติ (The National Prison Association) และมีการประชุมครั้งแรกที่ Cincinnati เพื่อหาทางปรับปรุงเรือนจำในสหรัฐอเมริกาให้ดีขึ้น ในช่วงนี้เป็นที่ยอมรับกันว่า ความก้าวหน้าทางทฤษฎีทัณฑศาสตร์มีมากกว่าความก้าวหน้าทางภาคปฏิบัติ เรือนจำที่เวอริซระบบการฟื้นฟูแก้ไขในปี 1870 ยังมี ความก้าวหน้าเพียงเล็กน้อย เพราะยังมีการทำงานที่ไม่จริงจัง การใช้แรงงานผู้ต้องขังโดยระบบสัญญาเขายังใช้ในทางที่ผิดจนกระทั่งรัฐบาลกลางต้องออกกฎหมายมาควบคุมในปี 1929 ชื่อกฎหมาย Hawes - Cooper ใช้บังคับในปี 1934 บังคับว่าสัญญาของโรงงานในเรือนจำจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจ ในปี 1928 มีการเลือกระบบเช่าซึ่งผู้ต้องขังถูกขายไปในการรับใช้ การใช้โซ่ตอผู้ต้องขังก็เริ่มถูกจำกัดลง กฎความเงียบยังใช้บังคับอยู่แต่ใช้เฉพาะห้องอาหาร ห้องสวนสัตว์ ในการเดินแถว เป็นต้น การเขียนคดีผู้ต้องขังก็ถูกจำกัดลงทั้งโดยรัฐบาลกลางและโดยนโยบายของระบบการแก้ไข

ระยะก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 คณะกรรมการสมาคมเรือนจำที่ New York และ New Jersey ที่มี Thomas Mett osborn และ Dwight Norrow เป็นหัวหน้ารายงานว่าสภาพการณ์ในเรือนจำยังไม่ดีขึ้นเลย ถึงแม้จะมีการนำเอาระบบการแก้ไขมาใช้และสถานการณ์ของสงครามโลกครั้งที่ 1 ทำให้งานการฟื้นฟูแก้ไขภายในเรือนจำก้าวหน้าไปไม่ได้เท่าที่ควร

ในปี 1930 เป็นปีที่เริ่มต้นความก้าวหน้าของระบบเรือนจำ มีการปรับปรุงเรือนจำของรัฐบาลกลาง โดยเน้นเอาระบบการแก้ไขฟื้นฟูมาใช้ เช่น การแยกประเภทผู้ต้องขัง การให้การศึกษาและการบริการทางการแพทย์ แต่การที่เรือนจำมีผู้ต้องขังมากขึ้นเงินน้อยจึงเป็นอุปสรรคในการดำเนินงานของระบบเรือนจำ

¹The American Correctional Association, Ibid., p.13.

ในระยะสงครามโลก ครั้งที่ 2 ระบบเรือนจำยังอยู่ในระหว่างความเจริญและความตกต่ำ ในปี 1950 มีเหตุการณ์ 2 อย่างเกิดขึ้นในเรือนจำทั่วสหรัฐอเมริกา คือ เกิดมีการจลาจลในเรือนจำทุกขนาด ทุกประเภทและมีการหยุดงาน ใน 2 มลรัฐ คือ Texas และ California ซึ่งเป็นตัวอย่างให้เรือนจำในมลรัฐอื่น ๆ เลียนแบบ รายละเอียดต่าง ๆ ของการจลาจลทุก ๆ แห่ง ถูกเผยแพร่สู่ประชาชนโดยหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ ได้มีการแสดงความวิตกกังวลเกี่ยวกับการจลาจลในหนังสือที่แสดงความคิดเห็น บทความ และรายงาน คณะกรรมการของสมาคมเรือนจำอเมริกา ได้วิเคราะห์สาเหตุและส่วนประกอบช่วยเพื่อที่ก่อให้เกิดการจลาจลในเรือนจำ ในเดือนพฤษภาคม 1953 คณะกรรมการเสนอรายงานว่า "สาเหตุที่ทำให้ผู้ต้องขังทำจลาจล คือ มาจากสาเหตุพื้นฐานมากกว่า" รายงานเสนอสาเหตุพื้นฐาน ดังนี้

1. การได้ผลตอบแทนจากการใช้แรงงานที่ไม่เพียงพอ และความแตกต่างของเจ้าหน้าที่และประชาชนต่อตัวผู้ต้องขัง
 2. พนักงานที่ต่ำกว่ามาตรฐาน
 3. ยังใช้แนวความคิดในการบังคับ
 4. ขาดผู้นำอยู่ในโครงการแก้ไข
 5. ขนาดของเรือนจำไม่พอเหมาะกับจำนวนผู้ต้องขัง
 6. นโยบายจากผู้บริหารมีอำนาจเหนือและชักจูงฝ่ายปกครอง
 7. การศึกษาโทษอย่างไม่ยุติธรรมและการไม่ใช้ระบบพักการลงโทษ
- แต่การสำรวจนี้ ยังไม่สมบูรณ์พอที่จะหาสาเหตุของการจลาจลในเรือนจำ การที่สื่อมวลชนเผยแพร่การจลาจลในเรือนจำ ต่อสาธารณชน ทำให้สาธารณชนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้ต้องขัง

¹Ibid., p.14.

และวิธีการแก้ไขฟื้นฟูสมัยใหม่ จึงทำให้การขังเรือนจำดำเนินไปได้ไม่สมบูรณ์เพียงพอ

ในระยะต่อมาเรือนจำใน Texas และ California เริ่มมีความก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะที่ California เริ่มในปี 1944 ซึ่งประชากรในมลรัฐ California เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้มีจำนวนผู้ต้องขังเพิ่มขึ้น มีการสร้างเรือนจำเพิ่มขึ้น โดยเน้นถึงระบบการแก้ไข เช่น สร้างศูนย์แรกรับให้คำแนะนำ (reception - guidance) ในโรงพยาบาลที่จะบริการด้านฟื้นฟูแก้ไขถึง 2,300 เตียง สำหรับพวกจิตวิทยาเสพคิด Department's forestry Camp Program มีการขยายโดยสร้างศูนย์อนุรักษ์นิยม 3 แห่งและเพิ่มจำนวนสมาชิกของ Camp เป็นต้น การเพิ่มเจ้าหน้าที่ก็คั่งค้างถึงให้มีมาตรฐานสูงขึ้น และมีโครงการฟื้นฟูและการปฏิบัติรักษา โครงการทำงานในโรงงานและงานอื่น ๆ ได้ถูกขยายและมีการเปลี่ยนแปลง เริ่มแนวความคิดในการรักษาด้วยชุมชน (Therapeutic Community) ในเรือนจำและสำหรับพวกยาเสพคิด และเข้มงวดในการควบคุมการหักการลงโทษ สิ่งซึ่งเป็นอุปสรรคในโครงการแก้ไขในเรือนจำ มี 2 สิ่ง คือ สิ่งแรกการปล่อยขังผู้ต้องขังว่างอยู่เฉย ๆ ในเรือนจำและสถานการณืเลวร้ายต่าง ๆ ภายในเรือนจำ ตามเรือนจำจึงพยายามแก้อุปสรรคเหล่านี้ โดยการจัดให้ผู้ต้องขังได้ทำงาน และพยายามจัดสถานการณืเลวร้ายต่าง ๆ ภายในเรือนจำ

ใน North Carolina เริ่มระบบให้ผู้ต้องขังลาออกไปทำงานภายนอกเรือนจำในเวลากลางวัน แต่ต้องกลับเข้ามาในเรือนจำในเวลากลางคืน ซึ่งแผนการนี้จะต้องมีการเลือกผู้ต้องขังอย่างระมัดระวัง เงินรายได้ของผู้ต้องขังจะฝากไว้กับเจ้าพนักงาน ซึ่งแผนการนี้ก็จะช่วยให้ผู้ต้องขังมีความนับถือตัวเอง ให้ครอบครัวได้อยู่ด้วยกันและมีงานทำเมื่อพ้นโทษ

การพัฒนาเรือนจำในระยะ 35 ปีสุดท้ายจนถึงปัจจุบัน เรือนจำส่วนใหญ่จะเป็นสถาบัน (institution) เพื่อการแก้ไขที่ปฏิบัติงานตามความต้องการของผู้ต้องขังแต่ละคน เป็นส่วนใหญ่ และเน้นการฟื้นฟูโดยการฝึกและปฏิบัติของแต่ละคนในสถาบันโดยใช้วิธีการกลุ่ม การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการรักษาเป็นกลุ่ม เริ่มแนวความคิดโดยการรักษาโดยชุมชนและโครงการอื่น ๆ ก็เพื่อที่จะให้เข้าใจถึงตัวผู้ต้องขังแต่ละคนให้มากที่สุด การใช้กลุ่มจะทำให้ทราบถึงปัญหาและความต้องการของแต่ละบุคคลได้ ถึงแม้ว่าเรายังใช้คำว่า เรือนจำ (prison)

แต่เราก็มองความถึงการแก้ไข (correctional) มากกว่าสถาบันแห่งการลงโทษ (penal institution) ปรัชญาในการแก้ไขปัจจุบัน เป็นการมุ่งแก้ไขแต่ละบุคคลตามปัญหาและความต้องการของเขา ซึ่งมีโครงการต่าง ๆ หลายโครงการ เช่น ทำประวัติ ทดสอบและศึกษาผู้ต้องขังแต่ละคน ให้บริการทางการแพทย์ ให้การแก้ไขเหมือนการปฏิบัติรักษาตามความประสงค์ของเขา ให้การรักษาเกี่ยวกับจิตใจ บริการทางฝ่ายจิต ให้การศึกษา จัดงานให้ทำการชกการลงโทษ การรักษาเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มและการให้คำปรึกษา ใช้แนวความคิดการรักษาโดยชุมชน ภายใต้การดูแลของนักจิตวิทยา นักจิตบำบัดหรือผู้ที่ฝึกมาทางการรักษาทางจิตและให้คำปรึกษา การทำประวัติเฉพาะราย เยี่ยมบ้านผู้ต้องขัง การจ้างงาน งานฝึกวิชาชีพ การศึกษาวิชาสามัญและวิชาชีพตามความต้องการ ความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล บริการห้องสมุด จัดให้มีการพักผ่อนและการศึกษาโดยอ้อม การพักผ่อนทั้งในร่มและกลางแจ้ง ซึ่งจัดเพื่อให้มีขวัญและมีสุขภาพดี โครงการทางศาสนา การอยู่ในระเบียบวินัยเพื่อให้ผู้ต้องขังมีการควบคุมตนเองและเตรียมที่จะมีชีวิตอิสระซึ่งต้องการอาคารและเครื่องมือในโครงการต่าง ๆ อย่างเพียงพอและเจ้าหน้าที่ที่มีมาตรฐานมีประสิทธิภาพสูงในการทำงานอย่างเพียงพอ

สภาพของเรือนจำตามระบบการแก้ไขก็เปลี่ยนแปลงไป การควบคุมผู้ต้องขังแบ่งออกเป็น 3 ระดับ

1. การควบคุมไว้ในเรือนจำที่มีความมั่นคงสูง (maximum security) ได้แก่ เรือนจำที่มีรั้วรอบขอบชิด มีความมั่นคง แข็งแรง มีระเบียบกฎเกณฑ์และการควบคุมเข้มงวดกวดขัน มีผู้คุมถืออาวุธคอยสอดส่องดูแล และตรวจตราบังคับการให้เป็นไปตามระเบียบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เรือนจำประเภทนี้จะทำการควบคุมผู้ต้องขังที่มีโทษสูง คือ ตั้งแต่ 5 - 15 ปี และตั้งแต่ 17 ปีตลอดชีวิต
2. การควบคุมไว้ในเรือนจำที่มีความมั่นคงปานกลาง (medium security) ได้แก่ เรือนจำที่มีรั้วรอบขอบชิด มีความมั่นคง แข็งแรงปานกลาง ระเบียบและกฎเกณฑ์ภายในเรือนจำไม่เข้มงวดกวดขัน พยายามให้ผู้ต้องขังมีโอกาสระดมความคิดแก้ข้อผิดพลาด เจ้าหน้าที่งานส่วนใหญ่จะไม่ถืออาวุธ ผู้ที่มีอาวุธส่วนใหญ่จะได้แก่เจ้าหน้าที่รักษาการหรือยามคอยระวังเหตุ ซึ่งคอยคุม

อยู่ทาง ๆ เท่านั้น ผู้ต้องขังไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องพันธนาการ โดยปกติเรือนจำประเภทนี้จะ
ควบคุมผู้ต้องขังที่มีโทษต่ำกว่า 5 ปี ลงมา

3. การควบคุมไว้ในเรือนจำที่มีความมั่นคงอย่างต่ำ (minimum security)

ได้แก่ การใช้ระบบเรือนจำชั่วคราวและทัณฑสถานเปิด ซึ่งไม่มีกำแพงหรือรั้ว
รอบขอบชิด ไม่มีผู้คุมอยู่เวรยามถืออาวุธ โดยทั่วไปจะดำเนินการควบคุมเฉพาะผู้ต้องขังชาย
และนอกจากจะได้รับการฝึกวิชาชีพทางเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมแล้ว ผู้ต้องขังยังจะต้อง
ปฏิบัติหน้าที่สาธารณะประโยชน์ในท้องที่ต่าง เรือนจำชั่วคราวหรือทัณฑสถานเปิดตั้งอยู่อีกส่วนหนึ่ง
ด้วย ในทางปฏิบัติแล้ว ผู้ต้องขังที่จะถูกส่งตัวไปควบคุมอยู่ในเรือนจำชั่วคราวหรือทัณฑสถานเปิด
จะคัดเลือกเฉพาะผู้ต้องขังที่เด็ดขาดที่มีความประพฤติดี มีความอดุสสาหะ มีร่างกายแข็งแรง ต้อง
โทษมาแล้วเป็นเวลานานพอสมควร และในขณะที่ถูกควบคุมตัวอยู่ ณ เรือนจำชั่วคราวหรือทัณฑ
สถานเปิดนี้ ถ้าปรากฏว่า ผู้ต้องขังผู้ใดทำผิดระเบียบวินัยหรือมีพฤติกรรมไม่เป็นที่น่าไว้วางใจ
ก็จะถูกส่งตัวกลับไปควบคุมตัวไว้ยัง เรือนจำต้นสังกัดตามเดิม และอาจถูกลงโทษทางวินัยอีกด้วย

ในช่วง 30 ปีหลังนี้ จำนวนของเรือนจำที่มีความมั่นคงปลอดภัยขนาดกลางและต่ำ
Camps, farms และอื่น ๆ ได้มีการสร้างเพิ่มเติมขึ้นอีกเรื่อย ๆ ซึ่งเรือนจำทุกประเภทนี้
เน้นเรื่องการพัฒนาฟื้นฟูแก้ไขเป็นหัวใจสำคัญของสถาบัน

โครงการต่าง ๆ ที่ใช้ในขบวนการแก้ไข

การลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไข มีความมุ่งหมายเพียงจะป้องกันไม่ให้บุคคลที่
ได้กระทำผิดมาแล้วกลับต้องกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก ทฤษฎีการปรับปรุงแก้ไขนี้เห็นว่าการทำให้ได้รับ
ความยากลำบากด้วยการลงโทษไม่น่าจะทำให้คนประพฤติดีซ้ำได้ ทฤษฎีนี้จึงเน้นถึงความสำคัญ
ของการเปลี่ยนแปลงแนวความประพฤติโดยเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลนั้นให้ดีขึ้น โดยใช้โครงการ
ต่าง ๆ หรือวิธีการต่าง ๆ ในขบวนการปรับปรุงแก้ไขมาใช้ควบคู่กับการลงโทษ¹ ดังนี้ คือ

¹ อูทิส แสยโกติก "วัตถุประสงค์ของการลงโทษ" วารสารราชทัณฑ์ 20
(พฤษภาคม - มิถุนายน 2515) : 31 - 58.

1. พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้ผู้กระทำผิดประสบกับสิ่งที่จะทำลายคุณลักษณะประจำตัวของเขา ทั้งนี้เพราะเมื่อผู้กระทำผิดถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำอย่างน้อยก็ทำให้ฐานะและชื่อเสียงของเขาเสื่อมลงไปในสายตาของผู้อื่น ทำให้โอกาสที่จะกลับตัวได้ลดน้อยลง และที่สำคัญก็คือ เมื่อผู้กระทำผิดที่ยังพอมีโอกาสจะกลับตัวได้ ต้องมาอยู่บนเตียงกับผู้กระทำผิดชนิดที่เป็นอาชญากรอาชีพ อิทธิพลของคนจำพวกหลังก็จะครอบงำคนจำพวกแรก เพราะคนเรานั้นเลวลงได้ง่ายกว่าที่ดีตามขบวนการแก้ไขปรับปรุงมีวิธีการป้องกัน คือ

1.1 พยายามป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดเข้ามาอยู่ในเรือนจำ คือ มีกฎหมายบัญญัติให้ศาลใช้ดุลยพินิจการกำหนดโทษหรือการลงโทษแก่ผู้กระทำผิดได้ หมายความว่า เมื่อศาลตัดสินว่าจำเลยกระทำผิดจริงแล้ว ศาลยังไม่กำหนดโทษจำเลยลงไปในขณะที่นั้นว่าจะต้องจำคุกนานเท่าใด แต่ปล่อยจำเลยให้เป็นอิสระ แต่มีเงื่อนไขว่าจำเลยจะต้องไม่กระทำผิดอีกในเงื่อนไขเวลาหนึ่ง ถ้าจำเลยกระทำผิดในช่วงเวลาที่ศาลกำหนด จำเลยจะต้องโดนกำหนดโทษรวมความผิดครั้งก่อนกับความผิดครั้งหลังด้วย ในระหว่างที่จำเลยถูกรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษอยู่นั้น ศาลอาจกำหนดให้จำเลยอยู่ภายใต้เงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติก่อน เช่น ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ได้สอบถามหรือให้คำแนะนำหรือตักเตือนเกี่ยวกับความประพฤติหรือการประกอบอาชีพ เป็นต้น กรณีที่จะใช้วิธีการรอการลงโทษหรือรอการกำหนดโทษนั้น จะใช้ในกรณีกระทำผิดบางประเภท เท่านั้น วิธีการนี้มีผลเบาที่สุดแก่ผู้กระทำผิด คือ ผู้กระทำผิดมีโอกาสนี้จะไม่ต้องรับโทษเลยทำให้ไม่ประสบกับอิทธิพลที่จะทำลายคุณลักษณะประจำตัวของเขา

1.2 การปล่อยตัวหลังจากได้รับโทษจำคุกแล้ว เมื่อศาลพิพากษาให้จำคุกจำเลยผู้กระทำผิด เมื่อผู้กระทำผิดเข้าไปอยู่ในเรือนจำ มีวิธีการให้อำนาจเจ้าหน้าที่งานพิจารณาปล่อยผู้ต้องโทษก่อนครบกำหนดโทษได้ หากเห็นว่าความเหมาะสมในอันจะมีชีวิตอยู่ในสังคมของผู้นั้นจะเสื่อมทรามลงหากกักขังอยู่ในเรือนจำต่อไป และการปล่อยตัวผู้นั้นออกมาจะไม่เป็นอันตรายแก่สังคม แต่วิธีการนั้นมักมีกฎหมายบัญญัติเป็นข้อยกเว้นไว้มิใช่ใช้แก่ผู้กระทำผิดธรรมดาบางประเภท เช่น ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา หรือฐานกบฏ เป็นต้น วิธีการปล่อยตัวผู้กระทำผิดก่อนครบกำหนดโทษนี้อาจมีเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติก่อนระยะเวลาหนึ่งหลังจากได้รับการปล่อยแล้วก็ได้

1.3 การแยกประเภทผู้ต้องขัง (classification) การแยกประเภทผู้ต้องขังหรือการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง (classification) คือ "การวินิจฉัย การวางแผน และการปฏิบัติในคานาบำบัดรักษาและแก้ไขผู้ต้องขังเป็นรายตัวบุคคล นอกจากนี้ยังเป็นวิธีการที่ช่วยในการปรับปรุงโครงการปฏิบัติของผู้ต้องขังให้ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของผู้ต้องขังแต่ละคน"¹ การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังใ่วิวัฒนาการมาจากแนวความคิดที่จะช่วยเหลือผู้ต้องขังตามวิถีทางของการบำบัดรักษา และแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อสังคม โดยเหตุนี้วัตถุประสงค์พื้นฐานของการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง คือ "การตรวจสอบ หรือวินิจฉัย บุคลิกภาพ การวางแผนงาน และการจัดกิจกรรมบำบัดรักษาให้แกผู้ต้องขังเป็นรายตัวบุคคล โดยคำนึงงานตลอดระยะเวลาตั้งแต่ผู้ต้องขังถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำ จนกระทั่งได้รับการปลดปล่อย"² เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นี้ ขบวนการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจึงมีแนวทางปฏิบัติดังต่อไปนี้ คือ

1.3.1 เป็นการวิเคราะห์ปัญหาของผู้ต้องขังแต่ละคน โดยนำเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ มาใช้ประกอบในการวินิจฉัย ซึ่งรวมถึงการสืบสวนทางสังคม การตรวจสอบทางการแพทย์ จิตวิทยา และจิตเวช การศึกษาถึงภูมิหลังทางศาสนาชั้นความรู้ วิชาชีพ และการใช้เวลาว่างของผู้ต้องขังข้อมูลเหล่านี้จะไดมาจากขบวนการสังเกตอย่างมีระบบ

1.3.2 ผลการวิเคราะห์ข้างต้น จะได้นำมาช่วยในการกำหนดโครงการฝึกอบรมและแก้ไขผู้กระทำผิดให้เหมาะสมเป็นรายบุคคล

¹Frank Loveland, "Classification in the Prison System," Contemporary Correction, edited by Paul W. Tappan. (New York : McGraw - Hill, 1951), p.92.

²The American correctional Association, Manual of Correctional Standard, 3.rd Edition. (Washington D.C., U.S.A., 1966), p.353.

1.3.3 โครงการที่ได้กำหนดไว้จะถูกนำมาปฏิบัติทันที

1.3.4 โครงการที่ปฏิบัติแล้ว แต่ไม่ได้ผลหรือไม่เหมาะสมตามที่คาดไว้จะต้องมีการตรวจสอบและแก้ไขเปลี่ยนแปลงใหม่ โดยนัยนี้ การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจึงจำเป็นต้องจัดใหม่ขึ้นอยู่เสมอ (re - classification) เพราะการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังแต่ละครั้ง จะช่วยให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขวิธีการปฏิบัติให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้ต้องขังแต่ละคน

1.3.5 โครงการที่ปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำ จำเป็นจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกับโครงการที่จะปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในระหว่างพักการขังโทษ หรือก่อนได้รับการปลดปล่อย ทั้งนี้ โดยอาศัยการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังซ้ำ (re - classification) เพื่อช่วยในการกำหนดโครงการดังกล่าว

โดยทั่ว ๆ ไป การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ ¹

(ก) การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังตามสภาพของทัณฑสถาน

เมื่อผู้ต้องขังถูกส่งเข้าควบคุมขังเรือนจำ หรือทัณฑสถานตามคำสั่งศาล ผู้ต้องขังดังกล่าวจะได้รับการคัดเลือกหรือตรวจสอบว่า สมควรจะทำการควบคุมไว้ในเรือนจำ หรือทัณฑสถานประเภทใด หลังจากนั้นจึงได้กำหนดโครงการการศึกษาอบรมและฝึกวิชาชีพให้แก่ผู้ต้องขังแต่ละคนเป็นสิ้นสุดขบวนการของการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังประเภทนี้ มีชื่อเรียกว่า "คลินิกจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง" โดยจะมีบทบาทแต่เพียงการจำแนกลักษณะของผู้ต้องขังตามสภาพอายุ เพศ ลักษณะความดีความร้ายแรงเพียงใด รวมถึงข้อดีปัญหาของแต่ละคน และกำหนดโครงการหรือมาตรการในการฝึกอบรมให้พร้อมกับคำแนะนำเกี่ยวกับการควบคุมตัวไว้ในเรือนจำ หรือทัณฑสถานที่เหมาะสม แต่มิได้มีการติดตามประเมินผล การปฏิบัติต่อไปเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหาร ซึ่งส่วนใหญ่แล้วข้อแนะนำของคลินิกการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจะไม่ได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร

¹ Frank Loveland, Contemporary Correction, p. 93 - 94.

เพราะผู้ปฏิบัติไม่สามารถจะทำได้ เป็นตามนโยบายได้ เนื่องจากข้อแนะนำดังกล่าวมีคำหนึ่งถึงสภาพข้อเท็จจริงของเรือนจำและทัณฑสถานที่จะเป็นการควบคุมผู้ต้องขังไว้

(ข) การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังแบบระบบรวม

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังแบบระบบรวมจะดำเนินการในรูปคณะกรรมการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง (classification committee) ซึ่งประกอบด้วย นักวิชาชีพและเจ้าหน้าที่ผู้มีความรู้ประสบการณ์ในการวิจัย วิชาการบำบัดรักษาและกำหนดโครงการฝึกอบรมแก่ผู้ต้องขังเป็นรายตัวบุคคล คณะกรรมการดังกล่าวนี้อาจจะประกอบด้วย ผู้บัญชาการเรือนจำหรือผู้ปกครองทัณฑสถาน นายแพทย์ จิตแพทย์ อนุศาสตราจารย์ นักการศึกษา และนักจิตวิทยา เป็นต้น ในทางปฏิบัติแล้วคณะกรรมการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจะประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารและนักวิชาการ ทั้งนี้เพื่อป้องกันการขัดแย้งกันในวิธีการแก้ไขและฝึกอบรมผู้ต้องขัง โดยทั่วไปแล้วข้อแนะนำหรือความคิดเห็นของนักวิชาการ มักจะยากแก่การปฏิบัติ เพราะนักวิชาการมักจะเล็งผลเลิศ โดยมิได้คำนึงถึงอุปสรรคและข้อขัดข้องที่อาจจะประสบได้ในการปฏิบัติ จากข้อเท็จจริงนี้การกำหนดโครงการแก้ไขและฝึกอบรมผู้ต้องขัง จึงสมควรที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารได้มีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมเห็น ให้คำปรึกษาแนะนำและร่วมกำหนดนโยบายแก่ฝ่ายนักวิชาการด้วย

การดำเนินการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังแบบรวม จะทำการวิเคราะห์ปัญหาของผู้ต้องขังแต่ละคน และกำหนดมาตรการที่เหมาะสมเพื่อปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเป็นราย ๆ ไป การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังประเภทนี้ โดยปกติจะมีการตรวจสอบ หรือดำเนินการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังซ้ำ (re-classification) เพื่อประเมินผลความก้าวหน้าหรือความล้มเหลวของโครงการที่นำมาปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเมื่อปรากฏว่า โครงการใดไม่เหมาะสมกับผู้ต้องขังก็จะต้องมีการประชุมปรึกษาหารือ เพื่อจัดให้ผู้ต้องขังได้เข้ารับการฝึกอบรมหรือแก้ไขในโครงการใหม่ที่เหมาะสมต่อไป

(ค) การจำแนกลักษณะโดยสถานแรกรับ

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังประเภทนี้ เป็นวิธีการใหม่และเป็นที่น่าสนใจกันอย่างแพร่หลาย โดยการจัดตั้งสถานแรกรับขึ้น เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการให้คำแนะนำและศึกษา

เกี่ยวกับปัญหาของผู้ต้องขังโดยตรงเป็นพื้นฐาน ก่อนที่จะส่งตัวไปทบทวนยังเรือนจำหรือทัณฑสถานอื่น ณ สถานแรกรับนี้ ผู้ต้องขังจะได้รับการวินิจฉัยและมีการกำหนดมาตรการที่จะปฏิบัติกับผู้ต้องขังอย่างละเอียดและถี่ถ้วน ภายหลังจากวินิจฉัย ตรวจสอบและหาข้อมูลขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับตัวผู้ต้องขัง โดยนักวิชาการและนักวิชาชีพสาขาต่าง ๆ กันแล้ว โครงการในการแก้ไขฝึกอบรมจะได้ถูกกำหนดขึ้นเป็นข้อเสนอแนะต่อคณะกรรมการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเรือนจำ หรือทัณฑสถานผู้ต้องขังผู้นั้นจะถูกส่งตัวไป

2. วิธีการปรับปรุงผู้ต้องโทษในระหว่างคุมขังได้จัดให้มีโครงการต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การให้บริการทางการศึกษา (prisoner education) ใน Elmira Reformatory ปี 1870 การใช้ระบบคะแนน (mark) ถือว่าเป็นการเริ่มให้การศึกษาย่างจริงจังในขบวนการแก้ไข¹ การใช้การศึกษาแก่ผู้ต้องขังเป็นส่วนหนึ่งในการเพิ่มความสามารถของผู้ต้องขัง ในอันจะหาเลี้ยงชีพโดยสุจริตเมื่อพ้นโทษไปแล้ว ทั้งนี้เพราะ เมื่อพ้นโทษไปแล้วเมื่อออกมาอยู่ในสังคมภายนอกเรือนจำก็ต้องไปแย่งทำงานกับผู้อื่น และในการแข่งขันหางานทำนั้นผู้ที่ได้รับการศึกษาย่อมมีโอกาสดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาหรือผู้ที่มีการศึกษาน้อย²

การให้การศึกษแก่ผู้ต้องขังมีวัตถุประสงค์ คือ³

¹Price Chenault. "Education," in Paul W. Tappan (ed), Contemporary correction, (New York : McGraw - Hill, 1951), p.224.

²Wilbur B. Brockover, A Sociology of Education.(New York : American Book Co., 1955), pp. 46 - 55.

³W.M. Wallack, G. M. Kendall, and H.L. Briggs, Education within Prison Walls,(New York : Columbia University Press, 1939), p. 24.

1. เพื่อช่วยฟื้นฟูผู้ต้องขังยอมรับวัตถุประสงค์และทัศนคติของสังคม และช่วยปรับปรุงสังคมให้ดีขึ้น
2. เพื่อแสดงให้ผู้ต้องขังมีความสนใจและรู้ถึงกลุ่มสังคมที่มีประโยชน์ในอนาคต การให้การศึกษาเกี่ยวกับสังคมรอบตัวผู้ต้องขัง จะทำให้เขาเอาตัวออกห่างจากกลุ่มที่ต่อต้านสังคมและทำให้เขารู้ถึงวิธีที่จะทำให้สังคมบรรลุเป้าหมาย
3. เพื่อพัฒนาผู้ต้องขังไม่ให้กระทำผิดอีก และเห็นความสำคัญของกฎหมายเมื่อพ้นโทษ
4. เพื่อจูงใจและพัฒนาให้บุคคลมีความสนใจในทางที่จะช่วยชีวิตเขามีชีวิตที่ดีขึ้น
5. เพื่อกระตุ้นและส่งเสริมความสนใจของผู้ต้องขังในการปรับปรุงชีวิตให้ดีขึ้น
6. เพื่อพัฒนาทักษะ ความเข้าใจและความรู้ที่จะช่วยไขว่คว้าค่าครองชีพเป็นประชากรที่มีคุณภาพ

2.2 การฝึกวิชาชีพ (Vocational training) เป็นการเตรียมผู้ต้องขังให้มีอาชีพหลังปล่อยและเก็บค่าปรับแรงงานผู้ต้องขังในเรือนจำอย่างมีประสิทธิภาพ ในจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำ ความยากจนเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำผิด และความยากจนมักจะเป็นเนื่องมาจากการทำงานหาเลี้ยงชีพโดยอาชีพสุจริต เพราะขาดความรู้ ความชำนาญในอาชีพ การศึกษาวิชาชีพย่อมเป็นวิธีการป้องกันการทำผิดได้วิธีหนึ่ง โดยเมื่อผู้ต้องขังได้ความรู้ความชำนาญในการประกอบอาชีพไปจากเรือนจำ เมื่อพ้นโทษแล้วก็โอกาสใช้ความรู้ นั้น ๆ ไปประกอบอาชีพในทางสุจริตได้เป็นการเพิ่มโอกาสที่จะจับตัวไม่ประพาศติขังอีกต่อไป การใช้แรงงานผู้ต้องขังได้ปฏิบัติมานานแล้ว ในอดีต การใช้แรงงานผู้ต้องขังเป็นส่วนหนึ่งของ

¹ Elmer Hubert Johnson, Crime Correction and Society,

การลงโทษ คือ บังคับให้ทำงานเพื่อผู้ต้องขังได้รับความลำบากแทน เมื่อการใช้ให้ทำงาน มีวัตถุประสงค์ดังกล่าว การที่จะใช้ให้ทำงานชนิดใดจึงไม่เป็นปัญหาสำคัญ ขอให้ เป็นงานที่หนัก และต้องลำบากมากเป็นใจใจ แะงานนั้นจะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลยก็ตาม ต่อมาการใช้แรงงานผู้ต้องขังได้เปลี่ยนแปลงไปโดยมีวัตถุประสงค์ใหญ่ของขังทำงาน เพื่อจะได้ไม่มีเวลาด่างที่จะมาคิดเรื่องชั่วร้าย จะใส่สะกดแกการควบคุม ต่อมาในปัจจุบันวัตถุประสงค์ในการใช้แรงงาน ผู้ต้องขัง เห็นว่า การใช้แรงงานผู้ต้องขังจะคงคำนึงถึงอาชีพที่ผู้ต้องขังจะนำไปใช้ เมื่อพ้นโทษ จึงเน้นในการฝึกวิชาชีพ การจักใหม่ผู้ต้องขัง เขารับการฝึกวิชาชีพจึงของงานนั้นเหมาะสมและจะให้ประโยชน์แก่ผู้ต้องโทษคนนั้นหรือไม่เพียงไร

2.3 การอบรมทางศีลธรรมและศาสนา ระบบการปรับปรุงแก้ไข มุ่งที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดมาแรกกลับตัวได้ไม่กระทำความผิดซ้ำอีก โดยให้ผู้กระทำความผิดเกิดความรู้สึกผิดชอบในตัวเองว่า การกระทำความผิดเป็นของตนได้ ไม่ควรปฏิบัติ ไม่ใช่ให้ผู้อื่นเกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดเพราะจะทำให้ถูกลงโทษอย่างรุนแรงป่าเถื่อน การให้การอบรมทางศาสนาและศีลธรรมจึง เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของการปฏิบัติกาาระบบปรับปรุงแก้ไข

นักอาชญาวิทยาเห็นความสำคัญของศาสนาโดยกำหนดไว้ในข้อที่ 17 ของ "Declaration of Principles" ของ American correctional Association ว่า ศาสนาเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการสร้างขวัญและชีวิตใหม่ของคน โดยเฉพาะอนุศาสนาจารย์จะใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือในการให้คำปรึกษาแก่ผู้ต้องขังในการที่เขาจะเลือกเขาไปมีส่วนร่วมในโครงการต่าง ๆ ของขบวนการแก้ไข¹ อนุศาสนาจารย์จะเป็นตัวเชื่อมระหว่างผู้ต้องขังกับศาสนาที่ชุมชนนับถือ ในเรือนจำอนุศาสนาจารย์ใช้ศาสนาเป็นเครื่องบรรเทาทุกข์ของผู้ต้องขังเกี่ยวกับโครงการปฏิบัติกับผู้ต้องขัง อนุศาสนาจารย์จะช่วยเหลือทัศนคติและจิตใจของผู้ต้องขัง โดยให้ความเชื่อมั่นในศาสนาของผู้ต้องขัง การให้การศึกษาศาสนา การให้คำปรึกษาส่วนตัว เป็นเครื่องมือ

¹"Declaration of Principles, Revised and Approved," Proceedings of American correctional Association, (n.p.) 1960, pp. 485 - 480

2.4 การรักษาพยาบาล (psychiatry and medical service)

นักอาชญาวิทยาบางคนมีความเห็นว่า การกระทำผิดทั้งสี่มีสาเหตุมาจากความผิดปกติของร่างกายและจิตใจ ฉะนั้น การป้องกันการทำผิดที่ได้ผลจริง ๆ ก็คือให้การรักษาพยาบาล ผู้กระทำผิดเพื่อแก้ไขความผิดปกติดังกล่าว แม้ว่าความคิดของนักอาชญาวิทยาพวกนี้จะยังไม่เป็นที่ยอมรับว่าถูกต้องสมบูรณ์ แต่ก็เป็นที่น่าพอใจที่บางกรณีการทำผิดมีสาเหตุเนื่องมาจากความผิดปกติในร่างกายและจิตใจ ซึ่งอาจจะแก้ไขได้ และในกรณีเช่นนี้ก็ควรจะได้รับ การรักษาไม่ว่าจะทางยาหรือทางศัลยกรรมก็ตาม เพื่อเป็นการตัดสาเหตุอันจะทำให้ผู้นั้นกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก นอกจากนี้ การบริการให้การรักษาพยาบาลยังให้บริการการรักษาพยาบาลแก่ผู้ต้องขังที่เกิดเจ็บป่วยในระหว่างต้องขังโดยทั่ว ๆ ไปด้วย

2.5 ห้องสมุด (prison libraries) โครงการห้องสมุดในเรือนจำ

เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการแก้ไข เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ และส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องขัง ห้องสมุดเป็นสถานที่ที่จะให้การพักผ่อนและความรู้แก่ผู้ต้องขังแต่ห้องสมุดในเรือนจำต้องมีการเลือกสรรหนังสือ เลือกเอาชนิดที่มีประโยชน์และไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ต้องขัง จากการศึกษาของ Dr. Benjamin Frank ในเรือนจำของรัฐบาลกลางพบว่า 75% ของผู้ต้องขังมาใช้บริการของห้องสมุดและโดยเฉลี่ยผู้ต้องขังจะอ่านหนังสือคนละ 70 เล่มต่อปี ถ้าเปรียบเทียบกับบุคคลธรรมดาจะมากกว่า 10.9%¹

2.6 การสันทนาการ (recreation) การสันทนาการเป็นกิจกรรมที่เป็น

อะไรก็ตามที่ไม่เกี่ยวข้องกับงาน เศรษฐกิจและงานประจำของผู้ต้องขัง กิจกรรมทางค่านการ สันทนาการจะช่วยบรรเทาความตึงเครียดในการต้องโทษ ทำให้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วและยังเป็นการรักษาสุขภาพ การที่ผู้ต้องขังมีเวลาว่างจะเป็นโอกาสให้เขาได้มีการถ่ายทอด

¹From Federal Probation, Vol. 14, No.1 (March, 1950),

พฤติกรรมทางอาชญากรรมแก่กัน กิจกรรมทางด้านการสหภาพการจะจัดตามความ"อิจของผู้ต้อง
ซึ่ง กิจกรรมของผู้ต้องซึ่งเหล่านี้จะแสดงให้เห็นความสนใจ อารมณ์ ทัศนคติและเป็นเครื่องมือ
ที่จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่งานและผู้ต้องซึ่งดีขึ้น ซึ่งเจ้าหน้าที่จะนำกิจกรรมต่าง ๆ
ในการสหภาพการมาปรับใช้กับโครงการแก้ไขฟื้นฟู¹

การสหภาพการนี้จะต้องมีเจ้าหน้าที่เชี่ยวชาญมาทางด้านนี้โดยเฉพาะ ผู้ต้องซึ่งจะยอมรับ
รับเจ้าหน้าที่เหล่านี้ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของเขา ในการใช้ทิวาจะกิจกรรมการสหภาพการ
อื่น ๆ เป็นเครื่องมือ

2.7 การให้ความช่วยเหลือหลังจากพ้นโทษ ผู้ต้องซึ่งซึ่งพ้นโทษมาใหม่ ๆ
ย่อมต้องการคำแนะนำในการดำเนินชีวิตและความช่วยเหลือในการหางานทำและรายได้ หากไม่
ได้รับการช่วยเหลือในเรื่องเหล่านี้ แม้ผู้พ้นโทษอาจจะกลับตัวประกอบอาชีพโดยสุจริตก็อาจ
จะเกิดความจำเป็นที่จะหันไปหาทางทุจริตอีก ในบางแห่งจึงมีการตั้งเงินทุนไว้ก่อนหนึ่งให้ผู้พ้น
โทษกู้ยืมไปใช้ในการก่อสร้างตัวและมีบริการให้คำแนะนำและจัดหางานให้ทำอีก เป็นต้น

งานสังคมสงเคราะห์ในระบบการแก้ไขฟื้นฟู (Social Work and Corrections)

ระบบราชทัณฑ์กับงานสังคมสงเคราะห์มีความเกี่ยวพันกันมาช้านาน ยิ่งในยุคหลัง ๆ
ระบบราชทัณฑ์ได้มุ่งเน้นถึงการแก้ไขฟื้นฟูปรับปรุงพฤติกรรมของผู้กระทำผิด ซึ่งจะต้องมีการศึกษา
เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของมนุษย์และรู้ถึงวิธีแก้ไขพฤติกรรมนั้น วิชาชีพทางสังคม
สงเคราะห์เป็นวิชาชีพที่ศึกษาในเรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น งานระบบการแก้ไขฟื้นฟู
พฤติกรรมของผู้กระทำผิดจึงมีความเกี่ยวพันกับงานสังคมสงเคราะห์อย่างมากมาย จุดมุ่งหมาย
ของงานสังคมสงเคราะห์ในกิจการราชทัณฑ์ ก็คือ "การช่วยเหลือผู้ต้องโทษให้เข้าใจในตัวของเขา

¹J.A. Mayden, "Group Work in Recreation," Progress Reports, 7 : 36 - 38 (June, 1959), pp. 37 - 38.

เขาเอง มีความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ และสร้างความคาดหวังว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่เขาอาศัยอยู่ โดยผ่านปรัชญาของการลงโทษสมัยใหม่ที่เน้นถึงการแก้ไขฟื้นฟูเป็นหัวใจสำคัญ¹ นักสังคมสงเคราะห์หนึ่งจะช่วยผู้กระทำผิดไม่ใช้การแก้แค้นหรือการลงโทษ แต่จะใช้ความรู้และความสามารถทางวิชาชีพในการแก้ไขบุคคล พื้นฟูบุคคล ช่วยเขาเพื่อที่จะให้เขาช่วยตัวเองได้ และสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างปกติสุข และแนะนำให้เขาคำรงชีวิตในสังคมได้อย่างสมบูรณ์ "มากกว่าการบริการด้านอื่น ๆ งานของนักสังคมสงเคราะห์ในขบวนการแก้ไข ถูกกำหนดว่าเป็นการเปลี่ยนเจตนาของ Client ให้เข้ากันได้กับเจตนาของชุมชน"² นักสังคมสงเคราะห์ทำงานเป็นส่วนหนึ่งของคณะ (team) มีเจ้าพนักงานคุมประพฤติ เจ้าพนักงานพักการลงโทษ นักจิตวิทยา นักจิตบำบัด ผู้ให้คำปรึกษาทางด้านอาชีพ นักการศึกษาและบุคคลอื่น ๆ ที่มีส่วนช่วยให้ Client เปลี่ยนพฤติกรรม

นักสังคมสงเคราะห์หนึ่งจะช่วยผู้กระทำผิดเปลี่ยนรูปแบบของพฤติกรรม ดังนั้น นักสังคมสงเคราะห์ต้องสร้างความสัมพันธ์กับผู้ต้องขัง และจะต้องเป็นที่ยอมรับของผู้ต้องขัง ซึ่งจะต้องทำโดยผ่านวิธีการ คือ

1. ทำงานกับผู้ต้องขัง เพื่อช่วยเขาหรือเปลี่ยนความเข้าใจ ทับตัวเองในทางที่ดีขึ้นและโดยเริ่มจากก้ำกึ่งและวัตถุประสงค์ของเขา
 2. เปลี่ยนแปลงแก้ไขสิ่งแวดล้อมทางสังคมในการดำรงชีวิตให้ดีขึ้น
- Newman ตั้งข้อสังเกตว่า "การแก้ไขและการให้การศึกษานี้ใหม่แก่คนซึ่งมีพฤติกรรมเป็นปฏิปักษ์"

¹ Elliot Studt, Education for Social Worker in the Correctional Field, Curriculum Study, V(New York : Council on Social Work Education, 1959) pp. 15 - 16.

² Ibid., p. 47.

คือสังคม เป็นงานที่สลับซับซ้อนต้องการทั้งเวลาและทักษะ"¹ ในการทำงานกับผู้ที่กระทำผิด นักสังคมสงเคราะห์พยายามจะสร้างความสัมพันธ์กับผู้ต้องโทษในช่วงเวลาที่ เขาต้องโทษ ให้ อิศระแก่เขาในการแสดงอารมณ์ เปลี่ยนแก้ไขบางอย่างของเขาและพยายามให้ เขากลายมาเป็น "คนเมือง" ภายใต้อาณัติ ความสัมพันธ์ถือเป็นหัวใจในการให้ความช่วยเหลือของนักสังคมสงเคราะห์รวมทั้งการให้คำปรึกษานี้ในชุมชน หมายความว่า Worker ยอมรับ Client และช่วยเหลือเขาปรับปรุงความรู้สึกที่มีต่อ Worker และเจือความผิด อารมณ์และปัญหา โดยผ่านการยอมรับของผู้ต้องขังที่มีต่อนักสังคมสงเคราะห์และการช่วยเหลือ การเปลี่ยนแปลงจึงจะบังเกิดผล นักสังคมสงเคราะห์จะต้องเป็นผู้ให้ความอบอุ่น รู้ในความต้องการและยอมรับความเป็นบุคคลของ Client

Kenneth Pray เสนอว่า การให้ความช่วยเหลือขึ้นอยู่กับ "ความสัมพันธ์ระหว่าง Worker และ Client" ถ้า Client ยอมรับในความสัมพันธ์นั้น Worker จะหาข้อมูลในตัวผู้ต้องขังได้ ซึ่ง Worker จะให้ความช่วยเหลือไปตามปัญหาของผู้ต้องขังแต่ละคน²

ในเรือนจำหรือทัณฑสถาน เวลาเป็นเรือสำคัญสำหรับงานสังคมสงเคราะห์ นักสังคมสงเคราะห์จะใช้เวลาเป็นอาทิตย์หรือมากกว่ากับ Client ในการสัมภาษณ์ช่วยเหลือเขาเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ ความต้องการของเขา ขบวนการทางสังคมสงเคราะห์ในระบบการแก้ไข

¹Charles L. Newman, "Concepts of treatment in Probation and Parole Supervision," Federal Probation, 25(March 1961), p.11.

²Kenneth L.M. Pray, "The Place of Social Case Work in the Treatment of Delinquency," Social Service Review, 19(June 1945) p.23.

ประกอบคหย 3 ส่วน¹ คือ

- Social Study (การค้นหาคความจริง)
- Diagnosis (ให้ความหมายและประเมินผลปัญหา)
- Treatment (แก้ปัญห)

Social Study และ Diagnosis ขึ้นแรกจะกองทำการสัมภาษณ์บุคคลองซึ่งหลาย ๆ ครั้ง ส่วน Treatment จะขึ้นอยู่กับปัญหาของบุคคลและสถานะการอแวดล้อม ในการสัมภาษณ์นักสังคมสงเคราะห์แสดงบทเป็นทัวแรงใหม่กระทำผิดเข้าใจตัวเอง โคล่คั่น ทำให้ผู้กระทำผิดพบปะกับผู้อื่นได้ Worker จะช่วยผู้กระทำผิดให้รู้ถึงทัวของเขาเอง ช่วยให้ผู้กระทำผิดรู้จักการใช้ชีวิตรวมกับสังคมของพลเมืองดี จากการศึกษาพบว่าผู้กระทำผิดจะต้องการความช่วยเหลือในการเรียนรู้ทัวในการพบปะกับคนอื่น ๆ โดยเฉพาะในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในเรือนจำ

วิธีการที่นักสังคมสงเคราะห์จะใช้ช่วยเหลือผู้กระทำผิด ปกติเราใช้ 3 วิธีการ คือ

- Social Casework (การสังคมสงเคราะห์เฉพาะราย)
- Social Groupwork (การสังคมสงเคราะห์กลุ่มชน)
- Community Organization (การจัดระเบียบชุมชน)

การวิจัยและการบริหารทางสังคมสงเคราะห์ที่จะเอาเข้ามาเฟรมในบริการทางสังคมสงเคราะห์ทั้งทางตรงและอ้อม แต่ยังไม่มีการเข้ามาใ้มากนัก การวิจัยทางสังคมสงเคราะห์เป็นการวิจัยปัญหาต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินงานสังคมสงเคราะห์ในกิจการราชทัณฑ์ เพื่อจะนำผลการวิจัยมาใช้ในการกำหนดนโยบายและโครงการดำเนินงานในขั้นต่อไป

¹Rex A. Skidmore and Milton G. Thackeray, "Correctional Services," Introduction to Social Work, Second Edition, (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall 1976), p. 150.

การสังคมสงเคราะห์เฉพาะราย (Social Casework)

เป็นงานการช่วยเหลือหรือครอบงำในการพบปะแบบตัวต่อตัว (face - to - face) ไร้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาและแก้ปัญหา ปกติ Casework ถือเป็นหัวใจของงานสังคมสงเคราะห์

Robison¹ อธิบายถึงสมมติฐาน 5 ของ Casework ซึ่งจะใช้ในการช่วยเหลือผู้กระทำผิด

1. บุคคลทุกคนจะถูกมอง เป็นคนที่มีเกียรติและมีค่า
2. พฤติกรรมทั้งการยอมรับและไม่ยอมรับชุมชนจะแสดงความต้องการของบุคคล
3. บุคคลสามารถและจะ เปลี่ยนพฤติกรรม ถ้าได้รับการช่วยเหลือที่ถูกต้อง และถูกเวลาและถูกขนาด
4. ถ้าการให้ความช่วยเหลือให้ก่อนปัญหาจะเกิดจะทำให้ปัญหาบรรเทาลงไปไ้ไกลบาง
5. ครอบงำจะ เป็นพลังที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลในครั้งแรก ๆ

Pray² อธิบายถึงหน้าที่ของนักสังคมสงเคราะห์เฉพาะรายในกำรปฏิบัติต่อเด็ก
เกเรว้า

¹Sophia M. Robison, Juvenile Delinquency, Its Nature and Control (New York : Holt, Rinehart & Winston, Inc., 1960), p. 275.

²Pray, Social Case Work, p. 241.

"การสังคมสงเคราะห์เฉพาะรายจะเป็นสื่อกลางที่จะช่วยให้พวกเขาได้พบตัวเขาเองอย่างแท้จริง ช่วยเขาเลือกการกระทำที่สนับสนุนความเป็นตัวของตัวเอง โดยใช้การยอมรับตนเองในข้อคิดของบุคคลที่มีปัญหา ซึ่งนักสังคมสงเคราะห์เฉพาะรายคนพบเป็นพื้นฐานในการแก้ปัญหา"

งานสังคมสงเคราะห์เฉพาะราย ปัจจุบันสหประชาชาติไควง เป็นข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติของผู้ท่งซึ่ง ขอคำแนะนำ สหประชาชาติไควงรับรองและเรียกร้องให้ประเทศสมาชิกถือปฏิบัติตั้งแต่วันที่ 30 สิงหาคม 2498

การสังคมสงเคราะห์กลุ่มชน (Social Groupwork)

เป็นการใช้กลุ่มเป็นเครื่องมือในขบวนการช่วยเหลือ ช่วยเหลือผู้กระทำผิดให้พบกับปัญหาของเขาและทำอะไรบางอย่างเพื่อเขา การเข้าร่วมกลุ่มจะทำให้ผู้กระทำผิดกล้าแสดงออก worker จะต้องพิจารณาปัญหาของเขาและวิธีแก้ไข ตลอดระยะเวลา 10 - 20 ปี ที่ผ่านมาได้มีการศึกษาวิจัยถึงวิธีการแก้ไขผู้กระทำผิดโดยวิธี Therapeutic Community หรือ Group Therapy โดยนำมาใช้กับผู้ท่งซึ่งวัยหนุ่มที่กระทำผิด การดำเนินงานตามวิธีการนี้ได้อาศัยหลักการสังคมสงเคราะห์กลุ่มชนโดยตรง การศึกษาวิจัยมีหลายแห่ง จะขอยกตัวอย่าง คือ

The Highfields Study¹ การดำเนินงานในแมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1950 โดยจัดกิจกรรมให้แก่อุ้มเด็กที่กระทำผิดซึ่งถูกคุมประพฤติ แต่ละกลุ่มจะ

¹H. Ashley Weeks, "The Highfields Project and Its Successes,"

The Sociology of Punishment and Correction, edited by Norman Johnston, Leonard Savitz and Marvin E. Wolfgang, John Wiley & Sons, Inc., N.Y., 1962, pp. 203 - 270.

ประกอบด้วยเด็กชายอายุระหว่าง 16 - 17 ปี ประมาณกลุ่มละ 20 คน อยู่ในบ้านที่มีเครื่องใช้ไม่สะอาดสมควรแก่สภาพและอยู่ในอาณาบริเวณคอกปศุสัตว์ Highfields ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณ 390 เอเคอร์ แต่ละบ้านจะมีเจ้าหน้าที่คอยดูแลประมาณ 4 - 6 คน กิจกรรมจะเน้นถึงวิธีการอยู่ร่วมกันโดยสันติ และการปฏิบัติชนิดกอดยักที่ด้อยอาศัยซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม กิจกรรมดังกล่าวนี้จะดำเนินการโดยนักสังคมสงเคราะห์ จากผลการทดลอง ปรากฏว่า เด็กของ Highfields Study มีอัตราการกระทำผิดซ้ำ (recidivist rate) ต่ำกว่าเด็กที่ถูกนำไปแก้ไขผิดก่อน โดยใช้วิธีการแบบตัวในทัณฑสถานอย่างเข้มงวดกว่า

การจัดระเบียบชุมชน (Community Organization)

เป็นวิธีการรวมกลุ่มเข้าด้วยกัน พยายามจะใช้วิถีชีวิตภายในชุมชนสำหรับการแก้ปัญหาและช่วยแก้ปัญหาสังคมซึ่งมีผลต่อคนจำนวนมาก รวมถึงการให้การศึกษาถึงชีวิตครอบครัว การจัดสวัสดิการชุมชน และโครงการพิเศษอื่น ๆ ในการแก้ไขผู้กระทำผิด การจัดระเบียบชุมชนจะเข้ามามีบทบาทรวมอยู่ด้วยเป็นอย่างมาก เช่น การจัดองค์การสงเคราะห์หมูป่าเป็นกรณีศึกษา สนับสนุนให้ชุมชนเข้ามามีส่วนรวมในกิจกรรมราชทัณฑ์ โดยมีหลักการว่า การแก้ไขผู้กระทำผิดเป็นงานของชุมชน ไม่ใช่เป็นหน้าที่ของรัฐแต่อย่างใด การจัดตั้งองค์การหรือสมาคมสงเคราะห์หมูป่าจะช่วยในการบริการแก่ครอบครัวผู้กระทำผิด ให้สัมพันธภาพและการจัดกลุ่มบริการ รวมตลอดถึงให้ความช่วยเหลือแก่บุตร ภรรยา ในงานการศึกษาและอาชีพ และหาทุนรอนสำหรับผู้พ้นโทษ เพื่อช่วยในการประกอบอาชีพอีกด้วย

หลักการดำเนินงานของงานสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการแก้ไข

งานสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการแก้ไข นักสังคมสงเคราะห์ที่ทำงานกับผู้กระทำผิดหรือครอบครัวของเขาจะมองว่าไปถึงหลักการ คือ¹

¹ Rex A. Skidmore and Milton G. Thackeray, Introduction to Social Work, p. 152.

- (1) สร้างความสัมพันธ์เพื่อช่วย Client ให้ช่วยตัวเองได้
- (2) ไม่ทราบหาหรือคำหยาบ ก่อขอมรับ Client และพฤติกรรมของเขา ไม่คำนึงถึงว่าจะไร้มันจะเกิดขึ้นในอีก
- (3) เคารพในสิทธิของบุรุษกระทำผิดในการตัดสินใจเกี่ยวกับตัวเขาเอง ช่วยเขาให้คิดและรู้สึกถึงปัญหาและสถานการณ์ของเขา แต่ไม่ตัดสินใจให้เขาช่วย Client ให้เขาต่อสู้กับปัญหาและแก้ปัญหา
- (4) ก่อขอมรับและเข้าใจถึงพฤติกรรมปกติของบุรุษกระทำผิด เพื่อจะเข้าใจว่าเขาจะทำอะไรเกี่ยวกับบุรุษกระทำผิด
- (5) ไม่มีความมั่นคงปลอดภัย ซึ่งไม่ใช่จากการลู่โทษทางร่างกาย
- (6) ใช้อำนาจหน้าที่ที่ช่วยบุรุษกระทำผิดเพื่อช่วยเขาให้พบกับปัญหาและเข้าใจถึงความคิดและพฤติกรรมของเขา

หน้าที่ของนักสังคมสงเคราะห์ในการทำงานกับเด็กเกรหรืออาชญากร คือ¹

- (1) เมื่อช่วยกระตุณ บุรุษกระทำผิดจะไม่คำนึงถึงว่าเขาควรจะทำหรือไม่ทำอะไรในชีวิตของเขา นักสังคมสงเคราะห์จะต้องพูดคุยกับเขาคอยความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจ เพื่อจะได้ออกกระตุณให้บุรุษกระทำผิดรู้สึกว่ามีคนสนใจและขอมรับเขา
- (2) ขอมให้เขาใคร่บายนความรู้สึกออกมา บุรุษกระทำผิดส่วนใหญ่ ที่มาที่สำนักงานคุมประพฤติของกรมการที่จะพบกับใครสักคนหนึ่งที่ไว้วางใจได้ เข้าใจในความรู้สึก ความกลัว ความของคัมใจ ความหวังและความปรารถนาของเขา เมื่อใคร่บายนบุรุษกระทำผิดจะรู้สึกดีขึ้น

¹Ibid., pp. 152 - 154.

- (3) ให้ความสาร บุกระทำผิดส่วนมากต้องการรู้ว่าเขาเป็นอะไร จะไปทางไหนและทางไหนที่เขาควรจะไป บอกรั้งที่เขาไม่เข้าใจ สังคมที่เขาอาศัยอยู่และนักสังคมสงเคราะห์จะช่วยเขาเพิ่มมากขึ้นเขาใจและช่วยให้เขาเข้าใจบทบาทของเขา
- (4) ช่วยบุกระทำผิดในการตัดสินใจ แต่ไม่ใช่ตัดสินใจให้เขา แต่ช่วยเขาพิจารณา ไตรตรอง ปัญหาและทางเลือกในการพบกับปัญหาของเขา
- (5) ช่วยฝ่ายดำเนินการให้กระจางซัก นักสังคมสงเคราะห์จะช่วยบุคคลไม่เพียงแต่เกิดเกี่ยวกับปัญหาหรือสถานการณ์ แต่จะมีความรู้สึกต่อสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย
- (6) ช่วยแก้ไขสิ่งแวดล้อม จะต้องมีความรู้ถึงวัตถุประสงค์ในชุมชน นักสังคมสงเคราะห์จะสามารถช่วยคนและครอบครัวให้พบกับความต้องการของเขา เช่น หาที่อยู่อาศัย ให้ ให้เขาเรียนวิชาชีพ เป็นต้น เพื่อเตรียมให้บุกระทำผิดเป็นประชากรที่มีคุณภาพของสังคมต่อไป
- (7) ช่วยบุกระทำผิดจัดรูปแบบของพฤติกรรมของเขาใหม่ ซึ่งอาจจะต้องส่งบุคคลผู้มีพฤติกรรมผิดปกติไปหาผู้ชำนาญพิเศษ และอาจคงใช้เวลาอันนานในการปฏิบัติ
- (8) อำนาจความสะทกในการศึกษา ในกรณีที่ต้องส่งบุกระทำผิดไปหาผู้ชำนาญพิเศษ นักสังคมสงเคราะห์จะเป็นผู้อำนวยความสะดวกได้มาก เพราะเป็นผู้รู้ถึงวัตถุประสงค์ของชุมชน ซึ่งจะได้เปรียบในการศึกษา

งานสังคมสงเคราะห์ มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังนี้

- (1) กำเนินการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังตามหลักวิชา เพื่อให้การควบคุมและการปฏิบัติของผู้ต้องขัง เป็นไปโดยเหมาะสมตามประเภทของผู้ต้องขัง
- (2) ศึกษา ศึกษาพฤติกรรมของผู้ต้องขัง ซึ่งได้จำแนกลักษณะและแยกประเภทแล้ว
- (3) ควบคุม สอดส่อง ดูแล ผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษก่อนครบกำหนดโทษ

* ประคิมชู่ พานิชการ, "ประวัติการราชทัณฑ์แห่งประเทศไทย และการปรับปรุงกิจการราชทัณฑ์ในปัจจุบัน" (กรุงเทพมหานคร : กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย, 2519)

(4) คำเนิรการเกี่ยวกับกรให้ส่งผู้ไ้รับการพั้การลงโทษกลับเข้ารับโทษอีกเมื่อฝ่าฝืนเงื่อนไขการปฏิบัติในการพักลงโทษ

(5) ศึกษาปัญหาส่วนตัวของผู้ต้องขัง และให้การสงเคราะห์ โดยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

มาตรการอื่น ๆ ที่ทางประเทศไทยปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด

ในต่างประเทศยังมีมาตรการอื่น ๆ อีกเพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดต้องจำคุกหรือให้โทษจำคุกในระยะเวลาอันสั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ มาตรการเหล่านั้นมี

มาตรการไม่ควบคุมผู้กระทำผิด (non-custodial treatment) ถือว่าเป็นการป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดเขาไปในเรือนจำ เรียกว่า การคุมประพฤติ¹ (probation) พิจารณาได้ 2 ทาง คือ

1. เป็นผลจากการพิจารณาของศาลว่า ผู้กระทำผิดมีความผิดจริง แต่รอการลงโทษไว้โดยจะไ้รับอิสระภาพใหม่การดำเนินชีวิตในสังคมปกติ แต่ให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขเพื่อควบคุมความประพฤติ

2. ในความหมายประการหลัง อาจจะรวมถึงการตรวจสอบความประพฤติของผู้กระทำผิดก่อนที่ศาลจะพิพากษา (presentence investigation) ให้ออกกำหนดโทษด้วยวิธีคุมประพฤติ รวมตลอดถึงการสอบสวน แนะนำ และดูแลความประพฤติของผู้กระทำผิดในระหว่างที่รอการลงโทษ

ระบบคุมประพฤติ จะถูกนำมาใช้แก่ผู้กระทำผิดอาญา (โดยปกติจะเป็นผู้ทำผิดครั้งแรก) ซึ่งศาลได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นผู้ที่มีความผิดจริง สมควรที่จะได้รับการลงโทษและได้มีการกำหนดโทษที่เหมาะสมแก่ผู้กระทำผิดดังกล่าวแล้ว แต่ให้ออกการลงโทษไว้ก่อน โดยมีกำหนดระยะเวลา ทั้งนี้เพื่อ

¹ ุรายละเอียด Paul W. Tappan, Crime, Justice and Correction.

เป็นการหลีกเลี่ยงการใช้โทษจำคุก เพราะศาลอาจจะเห็นว่ายังไม่เป็นการสมควรที่จะให้ผู้กระทำผิด
 ต้องมีประสบการณ์กับโทษจำคุกหรือการใช้ชีวิตในเรือนจำ แยกการรอกการลงโทษหรือรอลงอาญานี้ ผู้
 กระทำผิดจะถูกกำหนดโทษภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติและขอบเขตของอิสรภาพ เช่น ต้องราย
 งานตัวต่อเจ้าพนักงานอยู่ในเขตท้องที่ที่กำหนด ไม่ดื่มสุรา เล่นการพนัน หรือประพฤติตนในทางที่จะนำ
 มาซึ่งเหตุแห่งการประกอบอาชญากรรม เป็นต้น โดยจะอยู่ภายใต้การดูแลของพนักงานคุมประพฤติ ซึ่ง
 มีหน้าที่สอดส่องดูแลและปฏิบัติกับผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล¹ สำหรับการคุมประพฤติในประเทศไทย
 ปัจจุบันประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 มาตรา 56 ใดกำหนดข้อจำกัดไว้สำหรับการที่ศาลจะพิจารณา
 ให้รอกการกำหนดโทษ หรือรอกการลงโทษ โดยจะมีเงื่อนไขการคุมประพฤติหรือไม่ก็ตาม ซึ่งในทางปฏิบัติ
 แล้ว ประเทศไทยใช้วิธีการคุมประพฤติเฉพาะในศาลคดีเด็กและเยาวชนเท่านั้น แต่ในศาลผู้ใหญ่ยัง
 มิได้มีการใช้วิธีการคุมประพฤติเลยที่ใช้กันแพร่หลาย ก็คือ การรอกการลงโทษ ซึ่งมักจะใช้ควบคู่กับโทษ
 ปรับ²

มาตรการกึ่งควบคุม (semi - custodial measure) คือ วิธีการปฏิบัติกับผู้กระทำ
 ผิด ซึ่งยังไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการพิจารณาให้รอกการลงโทษ โดยวิธีการคุมประพฤติ (probation)
 และในขณะเดียวกันก็ยังไม่สมควรที่จะได้รับโทษจำคุก (imprisonment) มาใช้อีกมาตรการ
 หนึ่งด้วย มีวิธีการ คือ

1. การจำคุกในวันหยุดสุดสัปดาห์ (week - end imprisonment) วิธีการ
 นี้ คือ การควบคุมตัวผู้กระทำผิดไว้ในเรือนจำ เฉพาะวันเสาร์และอาทิตย์ ระหว่างถูกควบคุมตัว

¹ อรรถ สุวรรณบุบผา, "การปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง," หลักอาชญาวิทยา (กทม. :
 ไทยวัฒนาพานิช, 2518), หน้า 171.

² ฉาย เสวีกุล. อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา, หน้า 372.

ผู้ต้องขังจะได้รับมอบหมายให้ทำงาน ซึ่งบาง เรือนจำจะกำหนดให้เพิ่มขึ้นตามความเหมาะสม ผู้ต้องขัง จะได้รับการปล่อยตัวในเชิงเว้นอาทิกย์ เพื่อกลับไปอยู่กับครอบครัวและปฏิบัติการกิจส่วนตัวตามปกติ

2. การปลดปล่อยให้ทำงานภายนอกเรือนจำในระหว่างท้องไทย (work release programme) คือ การอนุญาตให้ผู้ต้องขังออกไปทำงานร่วมกับเอกชน เช่น บริษัท ห้างร้านและโรงงานต่าง ๆ ในเวลาทำงาน เมื่อหมดเวลาทำงานก็จะต้องกลับเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ตามเดิม ผู้ต้องขังยังอยู่ในสภาพของโทษจำคุก มาตรการการควบคุมโดยให้เรือนจำยังคงถูกนำมาใช้ และผู้ต้องขังเหล่านี้ยังคงมีสิทธิที่จะได้รับการพักการลงโทษและได้รับการปลดปล่อย เมื่อพ้นกำหนดโทษ

มาตรการกึ่งควบคุมทั้ง 2 วิธี คือ การจำคุกในวันหยุดสุดสัปดาห์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็น "วิธีการกึ่งวิถีขาเข้า" (Half Way In) และการปล่อยตัวให้ออกไปทำงานภายนอกเรือนจำในระหว่างท้องไทย หรือเรียกว่า "วิธีการกึ่งวิถีขาออก" (Half Way Out) วิธีการทั้งสองนี้จะมีส่วนให้ผู้ต้องขังได้ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมของพลเมืองได้มากที่สุด เพื่อจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงพฤติกรรมของเขา มาตรการกึ่งควบคุม (semi - custodial measure) จะเป็นมาตรการที่เชื่อมโยงระหว่างวิธีการแก้ไข ผู้กระทำผิดโดยใช้ระบบเรือนจำและวิธีการแก้ไขผู้กระทำผิดโดยมีท้องใช้เรือนจำ

สรุป

วิวัฒนาการของระบบการแก้ไข (correctional systems) เริ่มจากชาวอังกฤษ ชื่อ จอห์น โฮวาร์ด (John Howard 1726 - 1790) เป็นผู้ต่อต้านการคุมขังและการลงโทษแบบเก่าที่ไร้ความกตัญญูธรรมทาง ๆ ต่อผู้ต้องขัง โฮวาร์ดได้เขียนหนังสือขึ้นเล่มหนึ่งให้ชื่อว่า "The State of Prisons" พิมพ์ในปี ค.ศ. 1777 ในหนังสือเล่มนี้ได้ชักชวนให้มีการปฏิรูประบบการเรือนจำ โดยชักชวนให้มีการแก้ไขในเรื่องการสุขภาพ การแยกขัง อาหาร และให้มีการฟื้นฟูศีลธรรมและการสอนศาสนาและจัดให้ผู้ต้องขังได้ทำงาน นักวิชาการอีกคน ในยุคแรก ๆ ของการปฏิรูปเรือนจำในอเมริกาและยุโรป มาจากแนวความคิดของระบบ Auburn และ Pennsylvania ระบบ Pennsylvania ผู้ต้องขังจะถูกขังเดี่ยว และทำงานในห้องขังทุก ๆ ห้องขังจะมีที่ออกกำลังกายเล็ก ๆ อยู่คนหลัง และผู้ต้องขังจะถูกอนุญาตให้มีการออกกำลังกาย

ปลุกคนไม่ เลี้ยงสัตว์ แต่เวลาออกจากห้องซึ่งผู้ต้องขังจะถูกเอาผ้าปิดตา เพราะป้องกันผู้ต้องขัง จะติดต่อกันได้ ระบบ Auburn ผู้ต้องขังจะถูกขังเดี่ยวในเวลากลางคืน ในตอนกลางวันจะถูกให้ มาทำงานรวมกันในโรงงาน ทั้งสองระบบนี้ห้ามผู้ต้องขังพูดคุยหรือส่งเสียงตลอดเวลา แต่สภาพเรือน จำในยุคนี้ก็ยังไม่มีเท่าที่ควร ห้องขังแคบ ระบบสุขภาพ ระบบระบายอากาศยังไม่ดี อาหารก็เลว ระเบียบวินัยภายในเรือนจำเขมรวกและมีกฎหมายร้ายแรง

ตั้งแต่ทศวรรษที่ 19 เริ่มมาจนถึงปัจจุบัน ระบบเรือนจำก็วิวัฒนาการมาเรื่อย ๆ เปลี่ยน ปรัชญาการลงโทษแบบกักขังมาโทษระบบการแก้ไข (correctional system) ซึ่งมุ่งแก้ไข แต่ละบุคคลตามปัญหาและความต้องการของเขา มีการใช้โครงการต่าง ๆ ในเรือนจำหลาย ๆ โครงการ เพื่อช่วยแก้ปัญหาผู้ต้องขังแต่ละราย เช่น ระบบการพักการลงโทษ ระบบกุ่มประพฤติก การจำแนก ลักษณะผู้ต้องขัง การให้บริการทางการศึกษา การฝึกวิชาชีพ การบริการทางแพทย์ การบำบัดทางจิต การบริการห้องสมุด การสันทนาการและการศาสนา นอกจากนี้ ยังมีการส่งเคราะห์ภายหลังพ้นโทษ อีกด้วย มีการนำเอาวิชาชีพทางสังคมสงเคราะห์มาใช้กับระบบการแก้ไข เพื่อจะไต่ถามถึงสาเหตุ แห่งการกระทำผิดและความต้องการของผู้ต้องขังแต่ละราย และจะไต่ถามถึงปัญหาและให้ความช่วยเหลือได้ถูกกับปัญหาของผู้ต้องขังแต่ละราย งานสังคมสงเคราะห์ที่นำมาใช้ ก็มี การสังคมสงเคราะห์ เฉพาะราย การสังคมสงเคราะห์กลุ่มชน และการจัดระเบียบชุมชน ส่วนการวิจัยและการบริหารทาง สังคมสงเคราะห์เพิ่งเริ่มนำมาใช้

สภาพของเรือนจำมีการแบ่งระดับตามความมั่นคงของสถานที่ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ เรือนจำที่มีความมั่นคงสูง (maximum security) เรือนจำที่มีความมั่นคงปานกลาง (medium security) เรือนจำที่มีความมั่นคงต่ำ (minimum security) ซึ่งแต่ละเรือนจำ สถานัน สถานักสันคานเหล่านี้เน้นถึงระบบการแก้ไข (correctional system) เป็นหัวใจ ของสถานันทั้งสิ้น